

Vojenská činnost v příští potenciální válce, tak jak to odpovídá charakteru epochy a principům vedení války, v ní dále prohloubí **jednotu fronty a zápolí**.

Tento trend ovlivní především tyto faktory:

— válka by byla výrazně třídní a proto by měla koaliční charakter. Do ozbrojeného zápasu by byly nasazeny dostupné síly koalic, jež plně zmobilizují morálně politické zdroje, lidský, ekonomický a vojenskovědecký potenciál tak, aby jeho realizační výsledek na frontě a v zápolí nepřátelské koalice v nejkratší době přinesl rozhodující řešení války v celku;

— prostředky ozbrojeného zápasu by působily na dvou frontách — vnější a vnitřní.

Vnější fronta — tu představuje souhrnná strategicko-operační hodnota všech druhů ozbrojených sil, která vytváří fronty na různých strategických směrech a v prostorech, kde jejich činnost má předpoklady k zničení organizovaných vojenských sil nepřítele, ovládnutí důležitých prostorů operačně strategického významu, k výraznému snížení ekonomického potenciálu, oslabení lidských a materiálních mobilizačních zdrojů a narušení morálně politické harmonie koalice.

Vnitřní fronta je zdrojem narůstajícího úsilí a sil k vedení ozbrojeného zápasu. Její funkce umožňuje dát vojskům vše nezbytné k vedení války:

- působí výrazně na morálně politický stav, myšlení a třídní rozhodnost vojsk,
- je základním zdrojem dalších lidských, ekonomických, vědeckých a technických sil,
- na jejím území jsou umístěny rozhodující druhy ozbrojených sil, jejichž zasazení ve válce rozhoduje o jejím výsledku, tj. strategická raketová vojska, strategické úderné letectvo a vojenské námořní síly,

- území vnitřní fronty je zdrojem obživy fronty i obyvatelstva států koalice, je manévrovacím prostorem umožňujícím strategické přeskupení zformovaných vojsk nebo jejich přesuny na jiné fronty.

Tyto skutečnosti mají přímo za následek, že válečná činnost prostorově zahrnuje celé oblasti koalice, pod vlivem intezity působení nepřítel zcela mizí rozdíl mezi frontou a zápolím a rozdíly mezi vnější a vnitřní frontou jsou charakteristické pouze ve formách a způsobech používaných prostředků ničení.

Tato fakta zvýrazňují nezbytnost **soustředěného úsilí**, v němž prioritní úlohu mají tyto směry:

- udržování vysoké iniciativy a akceschopnosti vojsk na frontách (oceánech) k vedení účinných rozhodujících operací,
- zabezpečení přežití států koalic v termojaderné válce při zachování nezbytných zdrojů k vedení ozbrojeného zápasu.

To soustředění jednotného úsilí se bude prakticky odrážet ve formách a způsobech **řízení koalic** jako celku, při respektování dvou základních kritérií.

Válka tedy vnese do způsobu řízení států zcela nové poznatky, které ve svém souhrnu vytvářejí novou kvalitu. Komplexní řešení obou základních úkolů si vyžádá novou organizační strukturu a funkce, ale i odlišné metody.

Výrazně se rýsují **dvě základní funkce**; řízení **vojsk** a řízení **státu**.

Obě funkce, vzhledem k třídnímu a tedy i koaličnímu charakteru války musí postupně prohlubovat integrační procesy, tak jak ozbrojený zápas na frontě a zabezpečení funkce států je nemyslitelný bez široké centralizace a ekonomického využití všech dostupných sil a zdrojů.

Považuji proto za účelné, abych ujasnil některé **základní vztahy** mezi těmito dvěma prvky řídicího integrovaného systému v některých jejich zvláštnostech, které jsou typické pro podmínky státu přifrontové zóny.

— * —

Intenzita integračních procesů musí zákonitě rychleji probíhat na **vnější frontě**. Ozbrojené síly svojí výlučnou, jednoznačnou orientací jsou organismem, který více cítí tyto potřeby a svým zaměřením, strukturou a formami přípravy na válku je uskutečňuje v nutném předstihu před vnitřní frontou. To zvyšuje jejich bezprostřední použitelnost, odstraňuje přechodové údobí, umožňuje řádově okamžitě plnou předpokládanou funkci.

Metody mírové činnosti jsou maximálně shodné s válečnou funkcí. V organizační struktuře nedochází ke kvalitativním změnám. Mění se především výrazně jen kvalita sil. Systém mírového velení je v těsné vazbě na metodologii válečného řízení vojsk. Nedílná velitelská pravomoc, přísná centralizace, velení ze stupně na stupeň, propracovaná součinnost, osvojení si nejpravděpodobnějších modelů situací ve válce a tomu odpovídající činnost velitelů, štábů a vojsk v celém komplexu jednoty rozhodovacích procesů, operační činnosti, materiálně technického zabezpečení a stranickopolitické práce umožňují snadněji překonat změny při přechodu z mírového stavu na válečnou činnost.

Bude proto vnější fronta garantem pro vytvoření podmínek k překonání krizového přechodového období i na **vnitřní frontě**. Zde bude situace značně složitější. Principy socialistického státu (komunismu), jehož konečným cílem je vytvořit beztržní společnost, která má hojnost materiálních i morálních zdrojů, neumožňuje při respektování těchto potřeb dosahovat shodnosti mírové a válečné organizace při řízení státu. Řada prvků tohoto systému stojí dokonce

v úplném protikladu. Zatím co mírový systém vyžaduje maximální spoluúčast občanů na řízení státu, válečná potřeba bude nezbytně vyúsťovat v širokém uplatnění direktivního řízení. V míru potřebný stupeň zdravé decentralizace je zdrojem tvořivé iniciativy. Válečný stav naopak bude vyžadovat často tuhou centralizaci, která umožní maximálně využít dostupné zdroje. Zatím co mírový princip odměny má odpovídat výsledkům vytvořených hodnot, tento hodnotový zákon v zájmu potřeby státu nebude rozhodujícím kritériem. Míra osobní spotřeby bude muset být nivelizována a odpovídat standardu přežití.

To vše vyvolá dalekosáhlé zásahy do funkce státu jako celku ve všech sférách jeho působení — politické, organizátorské, materiálně výrobní, státně bezpečnostní — tak i v mechanismu jeho fungování.

Ve své podstatě půjde o proces, který vyžaduje určité časové období — období přechodu z mírového na válečný stav. Proto nemůžeme očekávat, že jeho funkce se projeví bezprostředně v krátkém čase. I když tato eventualita musí být připravena, rozpracována a ověřena, její uvedení do rytmického chodu bude zřejmě časově značně náročné.

Vnitřní frontu budou realizovat dvě složky a to **ozbrojená a civilní** (občanská).

Zatím co ozbrojená složka je výrazným nositelem obranné a ochranné činnosti a vytváří základní předpoklady pro relativně bezpečnou funkci státu, civilní (občanská) část je rozhodujícím zdrojem lidské, ekonomické, vědeckotechnické a morálně politické síly.

Specifické vlastnosti ozbrojené složky vyžadují, aby její určité části měly plnou funkci již v míru, zejména v těch oblastech, které vzhledem k charakteru počátku války budou v plné šíři uvedeny do činnosti. Jde zejména o protivzdušnou, protiraketovou a protikosmickou obranu států koalice, systém ochrany proti zbraním hromadného ničení a státobezpečnostní systém realizovaný společným úsilím řady složek.

Tato část funkcí, bezprostředně spojená s činností na teritoriu, musí tedy již v míru, obdobně jako v polních vojscích, mít relativní schopnost okamžité funkce a seberealizace.

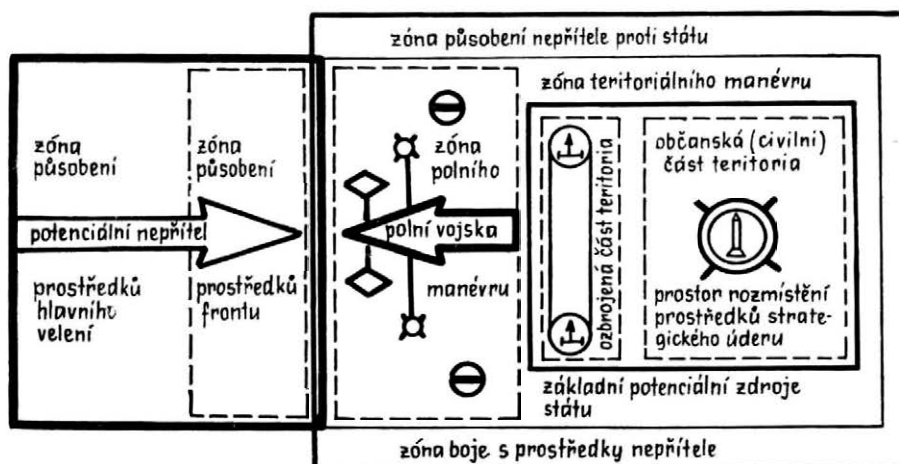
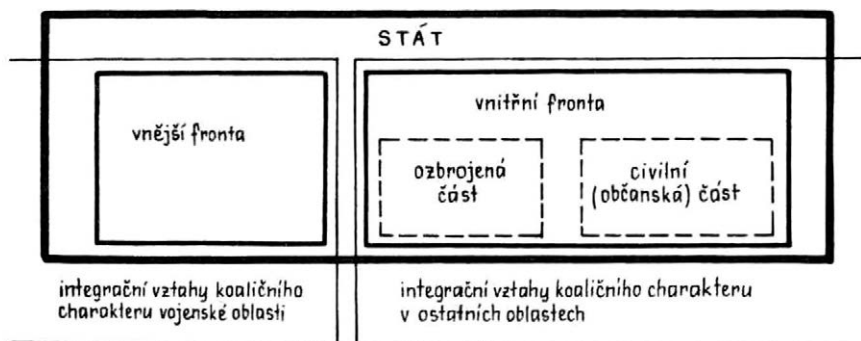
To předurčuje v podstatě ozbrojenou část vnitřní fronty jako nosný prvek nové budoucí organizační a funkční činnosti státu. Vzhledem k své pohotovosti v čase i prostoru vystoupí v jejím řízení do popředí řada **vztahových otázek s polními vojsky**. Proto považují za vhodné tento problém blíže rozebrat.

Základní vztah je vztahem plynulé funkce **organizačních struktur**, stojících vedle sebe v určitém vzájemném poměru a dělících se ve vertikálním členění v určité analogii. Každá z těchto organizačních struktur je relativně samostatná a tvoří vnitřně uzavřený v principu autonomní celek. Obě struktury mohou však fungovat jen v koordinované činnosti při plnění svých specifických úloh. To nezbytně vyvolává potřebu pevných vzájemných vztahů a úzkou součinnost. V určitých etapách dochází i k prostorově shodnému působení, vzájemnému překrytí soustav, což podstatě zvyšuje nároky na koordinovanou činnost.

Fungování a vztahy soustav ukazují schémata 1—3.

Z hlediska řízení vidím tyto stupně členění:

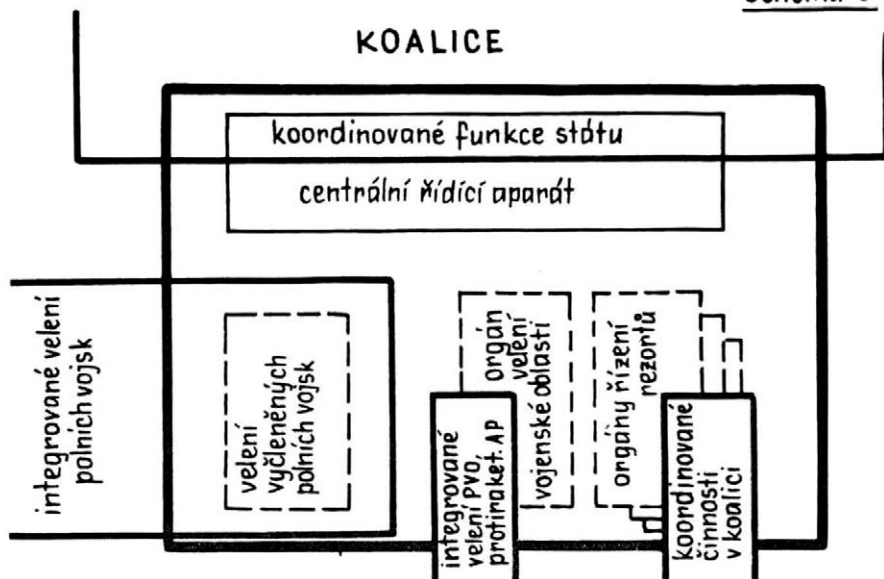
- **centrální řídicí aparát státu** (plní vrcholové úkoly řízení jako celku v koordinovaném úsilí koalice),
- **vrcholový orgán řízení polních vojsk** (jako relativně samostatná struktura, která funguje v koalici systému v interesech státu a opírá se o jeho válečný potenciál),

— **vrcholový orgán řízení vojenské činnosti** na teritoriu (který funguje v přímé podřízenosti řídicího aparátu státu jako složka zabezpečující potřeby a vazby polních vojsk a zabezpečuje obranu a ochranu teritoria státu). Rozhodující část těchto úkolů plní v integrovaných jednotných systémech, zejména protivzdušné, protiraketové a protikosmické obrany koalice. Při plnění těchto úkolů musí vystupovat jako koordinátor ve vnějších i vnitřních vazbách.

— **řídicí orgány odborných resortů** státu centrálně řízené vrcholovým orgánem státu. Realizují ve své oblasti potřeby vojsk a státu na podkladě koaličně koordinovaného úsilí.

Z hlediska **funkcí v prostoru** můžeme rozdělit celé válčiště prostorem (čarou) přímého palebného střetu (linie dotyku vojsk) na území proti sobě stojících sil.

Území potenciálního nepřítele z hlediska působení prostředků ničení můžeme dělit na

- zónu působení prostředků frontu,
- zónu výlučného působení prostředků hlavního velení.

Vlastní území zahrnuje pak v celé hloubce zónu možného působení nepřítele (současně zónu boje s prostředky ničení dopravovanými vzduchem na území státu) a můžeme je dělit na

- zónu polního manévru a
- zónu teritoriálního manévru (současně jako základní zónu potenciálních zdrojů státu).

Toto dělení není samoúčelné. Může blíže vystihnout charakter území, funkcí a odpovědnost jednotlivých stupňů velení v nich.

Zatím co činnost na celém území státu řídí a koordinuje centrální řídicí aparát s širokou působností ve všech zásadních otázkách, je nutné diferencovaně vymezit odpovědnost a působnost v zónách polního a teritoriálního manévru.

Zásadně lze obě oddělit zadní hranicí frontového týlu. Tato vzhledem k charakteru operací není fixně daná, ale je pohyblivá v prostoru na základě dynamického vývoje situace.

Zóna polního manévru je typickým prostorem frontové činnosti, kde měřítkem určujícím vyhraněnou odpovědnost je vytvoření optimálních podmínek volné činnosti vojsk frontu, odpovídající nejúčelnější variantě řešení. To v podstatě předurčuje velitele frontu do úlohy zodpovědného představitele v daném prostoru.

V **zóně teritoriálního manévru** však již vystupují do popředí kritéria potřeby výhodných podmínek pro funkci státu v oblasti válečné ekonomiky a speci-

fiky života, která vyplývá z podmínek možného trvalého působení části sil nepřítele proti obyvatelstvu, objektům, komunikacím a území jako celku. To tedy vyžaduje mít na čele vrcholový aparát, který plní funkce ve vojenské i civilní (občanské) části ve vzájemném vyvážení a při respektování potřeb fronty.

Toto rozdělení je však jen zásadní — principiální. Jsou však zde i **zvláštnosti**, které vyplývají z toho, že

1. Zóna polního manévru (frontové činnosti) je územím s lidskými, ekonomickými a materiálními zdroji,

2. Zóna polního manévru se může posouvat v obou směrech — dopředu i vzad — v závislosti na výsledcích operace.

První případ vyžaduje respektovat určité koordinační vztahy a normy, které odpovídají potřebě vytvořit optimální podmínky pro vojska, při nutnosti zvažovat podmínky občanské části života na teritoriu. V praxi to znamená, aby potřeby vojsk frontu realizoval teritoriální orgán v obecných normách při respektování zvláštností této zóny. Můžeme tedy vyjádřit základní vztah mezi velitelem frontu a orgány teritoria jako vztah realizace úkolů ve specifických podmínkách podřízenosti.

Z hlediska možného **posunu zóny polního manévru** můžeme zvažovat teoreticky tyto varianty:

1. Základní varianta

Přední okraj zóny polního manévru je dán pásmem podél státní hranice v dotyku s nepřítelem a zadní hranice je vymezena zadní hranicí týlu frontu. V tomto případě v zóně polního manévru bude frontový režim zahrnovat určitou část teritoria vlastního státu, zatím co na zbývajícím území bude v plném rozsahu uplatněn teritoriální režim.

2. Varianta rozvíjení útočné operace

a) Počáteční

Tato varianta ukazuje na dopředný posun zóny polního manévru, která bude zahrnovat převážně území nepřítele a postupně bude vycházet z vlastního území. V této zóně budeme uplatňovat frontový režim a na zbývajícím území pak teritoriální režim.

b) Pokročilá

Varianta pokročilého rozvíjení operace bude charakteristická pro takové období, kdy vojska frontu pronikají hluboko na území nepřítele, zadní hranice frontového týlu je mimo vlastní území a mezi zadní hranicí frontového týlu a státní hranicí (hranicí teritoriálních velitelství) se postupně zvětšuje obsazené území. Tato varianta předpokládá uplatnit tři režimy a to režim frontový v zóně polního manévru, režim teritoriální na území vlastního státu a zvláštní režim na obsazeném území.

3. Varianta vedení obranné operace

Při vedení obranné operace proti výrazné převaze sil nepřítele může vývoj dynamické operace vynutit dočasnou ztrátu vlastního území, posun fronty do týlu státu s postupným prohlubováním zóny polního manévru a s jejím pře-

krýváním s původní zónou teritoriálního manévru. V této variantě můžeme uplatňovat v zóně polního manévru frontový režim, v zóně teritoriálního manévru teritoriální režim a na vlastním území dočasně obsazeném nepřítelem dočasný režim.

Charakteristika jednotlivých režimů

1. Frontový režim

Frontový režim musí zabezpečit především

- volný manévru všem silám a prostředkům frontu v kteroukoliv dobu a v libovolném prostoru,

- všestrannou pomoc vojskům frontu k plnění jejich úkolů formou prací a služeb bojujícím vojskům a to direktivní formou pracovního nasazení (likvidace následků napadení, uvolňování komunikací, stavba obranných a jiných objektů, překládka materiálu), využitím civilních zařízení (zdravotnických, telekomunikačních, zařízení ke speciální očištění vojsk, opraven techniky apod.), využitím nezbytných materiálních zdrojů (PHM, proviant, zdravotnický materiál) a využitím zbylých přepravních kapacit,

- přísnou protizpravodajskou a protidiverzní činností k obraně hlavních vojskových objektů na teritoriu, které mají vojenský význam (telekomunikace, doprava, sklady důležitého vojensky využitelného materiálu).

Frontový režim realizují na základě všeobecných směrnic velitele frontu jednotliví vojenští velitelé v souhlase s delegovanou pravomocí, která určuje rozsah a zabezpečuje realizaci bez zbytečného prodloužení. Prováděcími orgány jsou jak velitelské orgány vojsk frontu, tak orgány teritoria ve vztahu k civilnímu obyvatelstvu a zdrojům na území teritoria.

2. Teritoriální režim

Tento režim zabezpečuje především

- realizaci potřeb vojsk frontu v oblasti zdrojů kádrového doplňování, doplňování technikou z národního hospodářství, z vydělených nebo dodatečně vytvořených materiálních zásob a rezerv,

- plnění povinností ve prospěch přesunujících se vojsk do sestavy frontu, zejména zabezpečení jejich plynulého přesunu po vydělených komunikacích, poskytnutí pomoci vojskům při jejich napadení, ve zdravotnické a technické pomoci, všestrannou jejich informovanost o situaci na teritoriu, vydělení potřebných technických a zdravotnických zařízení a materiálních zdrojů,

- vysokou odolnost teritoria proti různým formám působení nepřítele proti území státu.

Hlavním cílem těchto opatření bude zvýšit odolnost teritoria proti

- jadernému napadení nepřítele a radioaktivnímu zamoření,
- vzdušnému napadení nepřítele,
- napadení zpravodajskými, diverzními a jinými výsadky nepřítele (výsadkové přepady apod.).

Půjde hlavně o tato opatření

- organizaci včasného zjištění a varování obyvatelstva a vojsk na teritoriu,
- pasívní opatření, která směřují k snížení ztrát (včasná evakuace, všestranné rozptýlení, ženijně technická opatření k ukrytí živé síly, celkové uta-

jení všech důležitých objektů) a zvýšení odolnosti vybraných zařízení a objektů,

— aktivní opatření směřující k likvidaci nepřítele a následků jeho činnosti (izolace a ničení výsadků, obrana důležitých objektů, zásah teritoriálních sil k likvidaci následků napadení),

— vytvoření potřebných zdrojů zásob na podkladě rovnoměrného (přídělového) systému zásobování obyvatelstva a výrobních závodů, které by zabezpečilo určitou relativní autonomnost jednotlivých stupňů (země, kraj, okres, obec), při narušení centrálně řízené sféry.

Teritoriální režim uskutečňují na podkladě obecných závazných směrnic a norem orgány teritoria (země, kraje, okresu, obce). Vojska dočasně umístěná a přesunující se po teritoriu jej respektují na podkladě rozkazů svých velitelů. K zabezpečení součinnosti udržují velitelé styk s příslušnými teritoriálními orgány.

3. Zvláštní režim

Ten musí zabezpečovat spolehlivý cíl bojujícím vojskům na obsazeném území nepřítele. Při tom úsilí soustředíme na maximální využití sil a zdrojů obsazeného území pro potřeby fronty (obnova komunikací, přeprav, využití všech dostupných materiálních zdrojů a zařízení ve prospěch armády).

Druhá část režimu je zaměřena na použití represivních opatření zabraňujících nepřátelským silám ve zpravodajské činnosti, diverzi, organizovaném odporu, sabotážím a občanské neposlušnosti. Spočívá v izolování politicky nepřátelských živlů, v účinné politickovýchovné kampani a ve využití třídně progresivních sil ve prospěch upevnění správního režimu.

Tento režim bude uskutečňovat zvláštní správní aparát teritoriálních velitelů, kteří se v práci budou opírat o vlastní bezpečnostní a vojenský aparát a využívat progresivních politických sil na obsazeném území.

4. Dočasný režim

Bude charakteristický pro dočasně obsazené vlastní území nepřítelem. Jeho cílem bude skrytou konspirační formou udržet schopnost obyvatelstva k aktivní činnosti proti nepříteli. Bude zaměřen na aktivní politickou práci mezi vlastním obyvatelstvem, na organizování hnutí odporu (jeho forma bude závislá na podmínkách a možnostech) a na politickou činnost směrem do nepřátelských ozbrojených sil.

Hnutí odporu bude vyvíjet **zpravodajskou** činnost, **diverzní** činnost a **osvobozovací** činnost (ve výhodných podmínkách).

Dočasný režim budou řídit skryté orgány, předem organizované. Pro jejich činnost předem vytvoříme organizační, kádrovou a materiálně technickou základnu a přijmeme zámysl celkové činnosti. Tuto budou realizovat v závislosti na celkových konkrétních podmínkách.

Přítom **zpravodajská činnost** se bude opírat o kádrový, předem odborně připravený profesionální řídící i částečně výkonný aparát, který se rozšíří na patriční rozsah až v průběhu přípravy a uskutečnění akcí.

Aparát by měl být autonomní, členěn na nezávislé, vzájemně se pokrývající celky, které umožní činnost i při narušení některého z nich.

Tyto orgány by měly za úkol především

- zjišťovat a sledovat zbraně hromadného ničení nepřítele, sklady jaderné munice, jejich technické a velitelské orgány,
- zjišťovat rozmístění nepřátelských vojsk, jejich sílu, složení, výzbroj, sledovat jejich činnost, zjišťovat úroveň bojové přípravy. Udržovat s nimi trvalý zpravodajský dotyk a sledovat je i při přesunech,
- zjišťovat rozmístění nepřátelského letectva, počty a typy letounů, radionavigační systémy, místa velení, sklady a technická zařízení,
- odhalit systém PVO vojsk, zjišťovat palebná postavení PL raket, radiotechnické systémy zjišťování, sledování a navedení, místa velení prostředkům a silám PVO,
- zjišťovat a upřesňovat místa velitelských stanovišť, jejich center, rádiová vysílací střediska, pomocné spojovací uzly, zesilovací stanice,
- zjišťovat hlavní objekty týlu, zejména sklady munice a PHM,
- sledovat ženíjní úpravy terénu, které jsou charakteristické pro prostředky jaderného napadení, místa velení, rozšiřování a úpravu letištních ploch, komunikačních přechodů, přeprav, obranná zařízení a zemní okopové práce (studeně pro přípravu jaderných min apod.),
- odhalovat klamné objekty, které mají upoutat pozornost vlastních vojsk,
- zjišťovat morálně politický stav vojsk nepřítele, odhalovat jeho metody speciální propagandy v působení proti vlastnímu obyvatelstvu a hledat formy jejího vhodného paralyzování.

Tyto úkoly plníme především agenturní činností, pozorováním, fotografováním, využíváním radiotechnických průzkumných prostředků, prostředků nočního vidění, moderních odposlouchávacích aparatur apod.

K zabezpečení této funkce je třeba předem vybudovat a udržovat spolehlivou síť, která zabezpečí rychlý sběr získaných informací, jejich třídění a ověřování a rychlý způsob spolehlivého předávání pojitky řídicímu středisku na teritoriu vlastního státu. K tomu musíme mít připravenou síť speciálního spojení, která pracuje s netypickými prostředky a způsoby utajeného velení.

Diverzní činnost bude především využívat vlastních výsledků zpravodajské činnosti a doplňovat je konkrétně obdrženými úkoly z centra, jejich splnění podřizujeme jednotnému zámyslu.

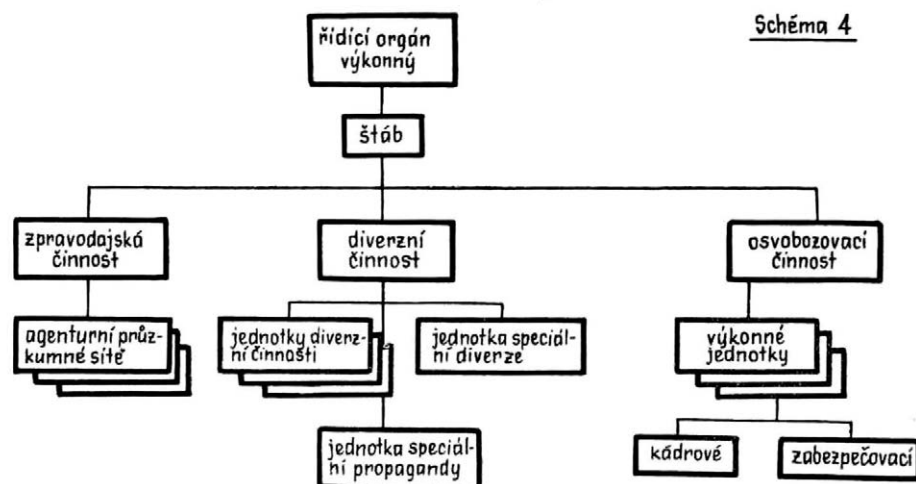
Výkonné orgány budeme vytvářet ze speciálních skupin, které bude účelné ponechat na území po odchodu vlastních vojsk a kolem nich zformovat pomocné zabezpečovací skupiny. Tyto skupiny můžeme zesilovat organickými, speciálně připravenými výsadky ke splnění jednotlivých závažných úkolů.

Základními objekty diverze budou zbraně hromadného ničení, velitelská stanoviště, zranitelné objekty letectva a radiotechnických systémů, důležité objekty na komunikacích, přepravy, vodní díla a hlavní týlové sklady.

Diverzní činnost bude účinně působit jak na bojového ducha a odhodlání vlastního obyvatelstva, tak bude vytvářet pocit trvalé nejistoty a vyčerpávat vojska nepřítele.

V diverzních skupinách bude nutné mít odborníky pro práci s trhavinami a na radiotechnickou diverzi. Výzbroj a materiál bude převážně typizovaný — vojenský. Velmi účinné, zejména k ničení raketových prostředků nepřítele, letounů na letištích a důležitých objektů, bude použití ručních řízených střel, které umožní ničit objekt z určité vzdálenosti (bez přiblížení do přímo střeleného a chráněného prostoru). K ničení těžkých objektů můžeme použít i jaderné miny malé ráže (k ničení přehrad, mostů, podzemních objektů apod.).

Schéma 4

Osvobozovací činnost můžeme rozvinout za výhodných podmínek a to buď v prostoru, který je těžko kontrolovatelný a kde zásah organizované vojenské síly je značně náročný [horská a zalesněná oblast], nebo v prostorech a situacích, kdy akceschopnost nepřítele byla výrazně snížena a narušen jeho systém jako celek. To může být i v prostorech po hromadném nebo skupinových jaderných úderech, nebo v prostorech vysazení silnějšího vlastního výsadku.

Osvobozovací činnost nemusí být prostorově a časově nepřetržitá. Při změně kvalitativního poměru sil bude výhodné ušetřit vlastní síly, vyhnout se rozhodujícímu střetnutí, ale široce manévrovat při volbě vhodných, otevřených nebo skrytých forem odporu.

Základem osvobozovací činnosti mohou být vlastní výsadky jako organizační jádro pro vytvoření samostatných taktických celků, nebo záměrně ponechaná část kádrových vojsk na území nepřítele, která se opírá pak o další síly vlasteneckého hnutí odporu.

K řízení této činnosti je třeba vybudovat řídicí aparát.

Řídící centrum se může skládat:

1. Z **organizačně politického štábu** (skupiny). Tento bude řešit úkoly politické práce ve vlastních jednotkách, mezi vlastním obyvatelstvem a pro působení do řad nepřítele [speciální propaganda].
2. Z **operačního štábu** (skupiny), který koordinuje veškerou činnost proti nepříteli v duchu cílovědomého zámyslu. Má v podřízenosti speciální diverzní jednotky.
3. Ze **zpravodajského štábu** (skupiny), který řídí zpravodajskou a obranně zpravodajskou činnost v celku. Přímě řídí speciální zpravodajské jednotky [jednotky hloubkového průzkumu a agenturu].
4. Ze **spojovacího štábu** (skupiny), který zabezpečuje vnitřní spojení a spojení s řídicím centrem na vlastním území. Má výkonné spojovací prostředky utajeného velení [spojovací uzel].

5. Ze **zásobovacího štábu** (skupiny), který zabezpečuje speciálním materiálem činnost jednotlivých skupin (má vhodné sklady).

Řídící centrum bude součástí teritoriálního štábu (z něj se vytvoří). Bude mít část **plánovací**, která bude na vlastním území, a část **výkonnou**, která bude pracovat na území dočasně obsazeném nepřítelem.

Plánovací část musí udržovat součinnost se štábem frontu k vytváření jednotného zámyslu a k plnému využití všech výsledků činnosti vlastních sil na území dočasně obsazeném nepřítelem. Tato opatření však nezbavují štáb frontu povinnosti organizovat a vést samostatnou autonomní zpravodajskou vojenskou činnost v zájmovém pásmu, ale využívá zprávy jen jako doplněk vlastních poznatků.

Výkonnou část řídicího centra je účelnější vzhledem ke konspirativnímu charakteru organizovat po oblastech činnosti (zpravodajská, diverzní, osvobozovací), které nejsou na sobě závislé, jsou od sebe oddělené a samostatně řízené. Při tom nezbytná součinnost musí být direktivně řízena z centra (viz schéma 4).

Ukázal jsem na složitost problematiky vojenské činnosti v průběhu války jak na vnější, tak na vnitřní frontě. Jednoznačně z ní vyplývá potřeba jejího centralizovaného řízení a vzájemné koordinace v různých značně variabilních podmínkách vedení války.

V zásadě můžeme tedy řídicí orgány rozdělit na

- centrální řídicí orgán
- orgány řízení polních vojsk
- teritoriální orgány řízení.

Při tom v centrálním i v teritoriálním orgánu bude mít výraznou úlohu složka řídicí vojenskou činnost.

Mezi těmito orgány musí být přesně definované, vyhraněně rozdělené oblasti činnosti, funkce a vztahy. Těmto funkcím musí odpovídat jejich vertikální a horizontální členění struktury, početní složení a materiálně technické zabezpečení. Veškerá jejich práce musí být účelnou syntézou stranickopolitické a organizačně odborné činnosti jak mezi vojsky, tak i mezi obyvatelstvem.

V obou směrech působení — na vnější i vnitřní frontě — trvale budou posilovány integrační tendence v rámci koalice.

Jedině tak lze v příští válce dosáhnout rozhodného vítězství.